

ΚΕΙΜΕΝΟ ΤΩΝ ΝΙΚΟΥ ΜΑΖΙΩΤΗ ΚΑΙ ΠΟΛΑΣ ΡΟΥΠΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ ΦΥΣΣΑ

Η δολοφονία του αντιφασίστα Παύλου Φύσσα από χρυσαυγίτη είναι η πρώτη πολιτική δολοφονία των φασιστών μετά τη χούντα των συνταγματαρχών.

Η δολοφονία αυτή σηματοδοτεί την επισφράγιση ενός εμφυλίου που έχει ξεκινήσει εδώ και καιρό και που μέχρι σήμερα είχε τον χαρακτήρα της ανεμπόδιστης εγκληματικής δράσης των χρυσαυγιτών στους δρόμους των πόλεων με επιθέσεις εναντίον μεταναστών και πολιτικών τους αντιπάλων, με δολοφονίες μεταναστών όπως του Μπαμπακάρ Ντιάε και Σαχζάντ Λουκμάν και με άλλες που δεν έχουν επίσημα αποδοθεί στη Χρυσή Αυγή, με εξαφανίσεις μεταναστών, με τραμπουκισμούς, απειλές, τρομοκρατία στους δρόμους, τα σχολεία, τις λαϊκές αγορές, τα νοσοκομεία, τους παιδικούς σταθμούς... Οι χρυσαυγίτες παρέλαυναν στους δρόμους λαϊκών συνοικιών τραγουδώντας φασιστικά εμβατήρια ανενόχλητοι, ξυπνώντας μνήμες από την περίοδο της κατοχής από τους ναζί. Δήλωναν δημοσίως την προοπτική των δολοφονιών αριστερών, κομμουνιστών, αναρχικών, τις οποίες διαμήνυαν δια στόματος και του αρχηγού τους, χωρίς καμία απάντηση, χωρίς κόστος. Ο χρυσαυγίτης Ρουπακιάς που εκτέλεσε τον Φύσσα απλώς υλοποίησε τις γνωστές εδώ και καιρό ...προγραμματικές δηλώσεις της οργάνωσης.

Το γεγονός ότι ο χρυσαυγίτης συνελήφθη επ' αυτοφώρω και ομολόγησε και όχι αυτή καθ' αυτή η δολοφονία, καθόρισε τις πολιτικές εξελίξεις. Κάτω από καθεστώς ισχυρής πολιτικής και κοινωνικής πίεσης και κάτω από καθεστώς πίεσης από ξένα πολιτικά κέντρα, η ΝΔ από τη θέση του φίλου πολιτικά κόμματος των νεοναζί που πριμοδοτούσε την οργάνωση, κάλυπτε την τρομοκρατική της δράση και τα εγκλήματά της με την προοπτική της μελλοντικής συνεργασίας μαζί της, μεταπήδησε μέσα σε λίγες μέρες στον «αμείλικτο διώκτη της» ανοίγοντας το δρόμο για τη σύλληψη και την φυλάκιση του αρχηγού της οργάνωσης, δυο μέχρι στιγμής βουλευτών και κάποιων στελεχών της. Καταγγελίες για επιθέσεις, για δολοφονίες για τραμπουκισμούς, για εκβιασμούς από τους νεοναζί καθημερινά σε όλη την Ελλάδα θάβονταν από την κυβέρνηση και τα κατασταλτικά όργανα τα οποία συμμετείχαν ενεργά σε αυτά τα εγκλήματα. Στην ουσία τον δρόμο για την τιμωρία της Χρυσής Αυγής, η ΝΔ και συγκεκριμένα ο Σαμαράς δεν την πήρε γιατί είναι μια νεοναζιστική εγκληματική οργάνωση, αφού αυτό το γνώριζε και διόλου δεν τον απέτρεπε να επεξεργάζεται μια κυβερνητική συνεργασία μαζί της (πότε εξάλλου υπήρξε φασιστική οργάνωση που να μην ήταν εγκληματική και δολοφονική), αλλά γιατί καταχράστηκε την εύνοια και την υποστήριξη που της παρείχε το καθεστώς σε οικονομικό, πολιτικό αλλά και στρατιωτικό επίπεδο και μάλιστα με τρόπο που το εξέθεσε σε τέτοιο βαθμό, ώστε η Χρυσή Αυγή από ένας εν δυνάμει παράγοντας πολιτικής και κοινωνικής σταθεροποίησης του συστήματος σε περίοδο έντονης πολιτικής και κοινωνικής ρευστότητας, όπως θα ήθελε το δεξιό τμήμα της πολιτικής ελίτ και τμήμα του ελληνικού κεφαλαίου, να μετατραπεί σε παράγοντα περαιτέρω πολιτικής αποσταθεροποίησής του καθεστώτος. Και αυτό είχε βαρύ τίμημα καθώς και οι πιστωτές της χώρας δήλωναν με εκβιαστικό τρόπο σε κάθε ευκαιρία, πως πρωτεύον ζήτημα αυτή την περίοδο είναι η διατήρηση της πολιτικής σταθερότητας.

Η Χρυσή Αυγή χαρακτηρίζεται ως εγκληματική οργάνωση και τμήμα της ηγεσίας της συλλαμβάνεται. Η «ανεξάρτητη» όμως καθεστωτική δικαιοσύνη, αφήνει ελεύθερους τρεις από τους χρυσαυγίτες βουλευτές, απειλώντας να μετατρέψει σε φιάσκο την όλη επιχείρηση, με τον κίνδυνο της πλήρους γελοιοποίησης της κυβέρνησης. Οι πολιτικές πιέσεις από εσωτερικό και εξωτερικό όπως ήταν φυσικό, ήταν τέτοιες που η δικαστική εξουσία εξαναγκάζεται τελικά να προφυλακίσει τον αρχιφασίστα Μιχαλολιάκο και άλλους δυο βουλευτές. Αποτέλεσμα αυτής της κίνησης είναι μια Χρυσή Αυγή χωρίς κεφαλή, αλλά με αλώβητο το μεγαλύτερο μέρος της ηγεσίας της, αλλά και του μηχανισμού της.

Η ΝΔ τώρα σηκώνει τα λάβαρα του «αντιφασισμού» επιχειρώντας έτσι να εκμεταλλευτεί την πολιτική ευκαιρία που της δίνει το έντονο αντιφασιστικό ρεύμα που δημιουργήθηκε μετά τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα, όχι μόνο για να επανασυσπειρώσει τους ακροδεξιούς ψηφοφόρους της αλλά και για να ανακόψει την ενδεχόμενη ισχυροποίηση άλλων πολιτικών τάσεων, καθεστωτικών ή μη που θα παρουσίαζαν τάσεις ενίσχυσης μέσα στο αντιφασιστικό ρεύμα. Αυτή την κίνηση - ομολογουμένως τέτοια μακιαβελικού τύπου στροφή από μεριάς του Σαμαρά είναι πρωτοφανής στη σύγχρονη ιστορία του καθεστώτος στη χώρα- η κυβέρνηση θα την αξιοποιήσει στο έπακρο για να ισχυροποιηθεί ως πολιτικός παράγοντας που εγγυάται την καθεστωτική σταθερότητα, εφαρμόζοντας το δόγμα «νόμος και τάξη» για λογαριασμό της ελίτ και των δανειστών, εντείνοντας την πολιτική οικονομικής καταστροφής μεγάλων τμημάτων της κοινωνίας, επιβάλλοντας την κοινωνική υποταγή μέσα από το εκβιαστικό δίλλημα «μνημόνιο ή χάος» και διώκοντας αμείλικτα κάθε απόπειρα αντίδρασης στα σχέδιά της.

Όμως, ο σπόρος του εμφυλίου που έσπειρε το σύστημα με την κρίση του και καλλιέργησε το κράτος και η δεξιά πτέρυγα του καθεστώτος με την ανοχή όλων των καθεστωτικών πολιτικών τάσεων, δεν τελειώνει με τη δίωξη ενάντια στη Χρυσή Αυγή. Θα συνεχιστεί και θα ενταθεί καθώς η κρίση θα βαθαίνει, η κοινωνική δυσαρέσκεια και οργή θα αυξάνεται, τα φασιστικά στοιχεία θα βρίσκονται στους δρόμους για να την αξιοποιούν και το καθεστώς με πρωτοπόρο την κυβέρνηση θα επιβάλει η ίδια ένα καθεστώς φασιστικοποίησης της κοινωνικής βάσης καθώς θα επιδιώξει να αντικαταστήσει τα τάγματα εφόδου της Χρυσής Αυγής με τα τάγματα εφόδου του κράτους, να εφαρμόσει πολιτικές πολεμικές ενάντια σε κάθε μορφή δράσης που στρέφεται ενάντια στις επιλογές της, που στρέφεται ενάντια στους θεσμούς και τις πολιτικές της σύγχρονης κυριαρχίας, ιδίως όταν αυτή υπερβαίνει τα όρια της διαμαρτυρίας. Αυτός ο εμφύλιος θα συνεχιστεί και θα ενταθεί καθώς οι κυβερνήσεις θα συνεχίζουν να καλλιεργούν με μεγαλύτερη από πριν ένταση την κύρια κοινωνική τάση που απαιτεί κάθε εμφύλιος για να αναπτυχθεί και που έθρεψε και τους νεοναζί: τη μεταφορά της κοινωνικής δυσαρέσκειας και οργής που γεννά η κρίση προς τα χαμηλά κοινωνικά στρώματα ώστε ο φτωχός να στρέφεται ενάντια στον πιο φτωχό, ο αδύνατος ενάντια στον πιο αδύνατο, με το σύστημα να μένει στο απυρόβλητο. Αυτή υπήρξε εξ' άλλου και η βασική καθεστωτική πολιτική τάση που εκπορεύτηκε από όλες τις κυβερνήσεις και εκμεταλλεύτηκε η Χρυσή Αυγή: Για την ανεργία ευθύνονται οι μετανάστες στους οποίους επιτίθεται η αντιπροσωπευτική δημοκρατία συλλαμβάνοντας, βασανίζοντας, φυλακίζοντας, δολοφονώντας, απελαύνοντας και η Χρυσή Αυγή τρομοκρατώντας, ξυλοκοπώντας, δολοφονώντας, συχνά κατόπιν παραγγελιών επί πληρωμή από ντόπιους επιχειρηματίες. Για την πολιτική και κοινωνική αποσταθεροποίηση ευθύνονται οι αναρχικοί, οι κομμουνιστές, οι αριστεροί, τους οποίους η αντιπροσωπευτική δημοκρατία

καταγγέλλει, ξυλοκοπάει στις διαδηλώσεις, βασανίζει, συλλαμβάνει, φυλακίζει και η Χρυσή Αυγή επιτίθεται με ρόπαλα και μαχαίρια στους δρόμους, απειλεί με τη μαζική εξόντωσή τους, δολοφονεί. Για την ανεργία ευθύνεται ο συνδικαλισμός που εμποδίζει την εργασία να γίνει «πιο ανταγωνιστική» αποτρέποντας τις επενδύσεις όπως καταγγέλλουν οι κυβερνώντες, και η Χρυσή Αυγή αναλαμβάνει για τον ίδιο λόγο να εκκαθαρίσει τις εργατικές περιοχές από το συνδικαλισμό με την βία και την τρομοκρατία.

Τα θεμέλια για το νέο εμφύλιο τα έβαλαν όλες οι κυβερνήσεις και συνέβαλαν όλα τα κοινοβουλευτικά κόμματα χωρίς εξαίρεση στηρίζοντας ένα σύστημα που το ίδιο γεννά τον φασισμό και τον θρέφει με τις κρίσεις του. Ένα σύστημα που χρειάζεται τα ναζιστικά μορφώματα κάθε εποχή που η πολιτική και κοινωνική του ισορροπία χάνεται, που η σταθερότητά του απειλείται. Τον φασισμό τον χρειάζεται το σύστημα του καπιταλισμού για τη βίαιη διατήρηση της κοινωνικής υποταγής τις περιόδους που οι κρίσεις σαπίζουν τα θεμέλιά του και η κοινοβουλευτική δημοκρατία χρεοκοπεί καθώς χρεώνεται πολιτικά την κρίση και επιχειρεί να διασώσει την καθεστωτική σταθερότητα. Τον φασισμό τον γεννά το ίδιο το σάπιο καπιταλιστικό σύστημα για να αντιμετωπίσει την πολιτική και κοινωνική χρεοκοπία του.

Ο φασισμός συγκεντρώνει και αναδεικνύει τα πιο άθλια ένστικτα του ανθρώπου, τα πιο ποταπά κοινωνικά χαρακτηριστικά σε περιόδους έντονης φτώχειας και κοινωνικών κρίσεων. Ποτίζει με το μίσος τις κοινωνίες, ένα μίσος που στρέφεται ενάντια στους πιο αδύναμους. Φέρνει στην επιφάνεια τα πιο απεχθή ανθρώπινα στοιχεία σε κοινωνίες παρηκμασμένες, τσακίζοντας την ταξική και κοινωνική αλληλεγγύη των προλετάρων. Διαλύει κάθε κοινωνικό δεσμό και επιβάλλει το κράτος ως το μόνο συνδετικό κρίκο μεταξύ των ανθρώπων. Είναι ο απόλυτος εκφραστής της βίαιης εξουσίας του κράτους και του καπιταλισμού όταν υπονομεύεται η συναίνεση στο σύστημα.

Τον φασισμό στην σύγχρονη Ελλάδα τον γέννησε και τον εξέθρεψε το ίδιο το κεφάλαιο και στον πολιτικό του φορέα, τη Χρυσή Αυγή, είδε τη νέα και άφθαρτη πολιτική εφεδρεία που θα το στήριζε όταν θα χρεοκοπούσαν τα υπόλοιπα κοινοβουλευτικά κόμματα. Το ίδιο το σύστημα που την ανέδειξε, το ίδιο και την κατατόμησε από τη στιγμή που ήταν αδύνατο πλέον να συγκαλύψει το ναζιστικό και βαθιά εγκληματικό της χαρακτήρα και η κοινωνική απαίτηση για αντιμετώπιση του φασισμού έγινε απειλητική για το ίδιο το καθεστώς. Γιατί ήταν τόσο απροκάλυπτη τόσο καιρό η συγκαλύψη, η στήριξη ακόμα και η βοήθεια προς τους νεοναζί από την οικονομική και πολιτική εξουσία, που μετά τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα και όλα όσα αυτή έφερε στην επιφάνεια, κατέστησε αναπόφευκτη την ανάγκη για την κατατόμηση της Χρυσής Αυγής, αφού υπονομευόταν η κυβερνητική σταθερότητα και εξουσία. Αν δεν έδινε την εντολή ο Σαμαράς να χτυπηθεί η Χρυσή Αυγή, θα κατέληγε και ο ίδιος στον κάδο των αγρήστων του συστήματος.

Η Χρυσή Αυγή ενώ πριν το ξέσπασμα της κρίσης αποτελούσε μια περιθωριακή ολιγομελή ομάδα, μετά την κρίση και ενώ αυτή βαθαίνει συνεχώς και πλήττει όλο και ευρύτερα στρώματα του πληθυσμού φέρνοντας στην Ελλάδα τη μεγαλύτερη ύφεση

στην παγκόσμια ιστορία μετά από αυτή της δεκαετίας του '30, φέρνοντας όλο και μεγαλύτερες απώλειες εισοδήματος, καταστρέφοντας μεγάλα τμήματα του πληθυσμού και προκαλώντας τη μεγαλύτερη κοινωνική κρίση στον τόπο σε καιρό ειρήνης, τα ποσοστά του φασιστικού κόμματος ανέβηκαν. Η ακριβής χρονική περίοδος που απέκτησε μεγάλα ποσοστά ψήφων συμπίπτει με την μεγάλη κάμψη των κοινωνικών αντιστάσεων ενάντια στο μνημόνιο, την πολιτική της τρόικας και την κυβέρνηση.

Η δύναμη που απέκτησε, πέρα από τη στήριξη τμήματος των μικρομεσαίων στρωμάτων και των μικροϊδιοκτητών, τα οποία βλέπουν ως κύρια απειλή τους φτωχούς μετανάστες, αποδίδουν τις ευθύνες της κρίσης αποκλειστικά στους πολιτικούς, πιστεύουν στις ψεύτικες δημαγωγίες των νεοναζί ενάντια στο μνημόνιο και τους τοκογλύφους δανειστές και έχουν πιστέψει τη νεοναζιστική προπαγάνδα ότι η Χρυσή Αυγή είναι ο μόνος πολιτικός παράγοντας που «μπορεί να τιμωρήσει του υπαίτιους της κρίσης», οφείλεται στην στήριξη που της παρέχει τμήμα του ελληνικού κεφαλαίου. Μεσαίοι αλλά και μεγάλοι επιχειρηματίες, όπως και εφοπλιστές στήριξαν οικονομικά τους χρυσαυγίτες που ως αντάλλαγμα θα πρόσφεραν -και ως ένα βαθμό το έκαναν πράξη- την προστασία των αφεντικών από την πάσης φύσεως πολιτική και κοινωνική απειλή, η οποία και μπορεί να υπονομεύσει τα ήδη πληττόμενα από την κρίση συμφέροντα και κέρδη τους. Και αυτή η οικονομική στήριξη που είναι η μόνη που εξηγεί τις δαπανηρές υποδομές που διατηρούσε, τις δράσεις της και τα «φιλανθρωπικά» συσσίτια μέσω των οποίων αποσπούσε τη στήριξη των πιο εξαθλιωμένων οικονομικά αλλά, κυρίως, ηθικά κομματιών της κοινωνίας -πέρα από τις μαστροπείες, το εμπόριο όπλων, την προστασία ως μπράβοι σε επιχειρήσεις-, διαφάνηκε μέσα από τη στάση που κράτησαν παράγοντες του ελληνικού κεφαλαίου στηρίζοντας εμμέσως πλην σαφώς την οργάνωση μέσα από τηλεοπτικά μέσα που ελέγχουν ή αξιοποιώντας τους τραμπούκους της ως ομάδα κρούσης ενάντια σε οργανωμένους εργάτες και συνδικάτα, όπως έκαναν οι εφοπλιστές. Ότι η νεοναζιστική οργάνωση παρείχε υπηρεσίες προς τους εφοπλιστές ομολόγησαν εξ' άλλου εμμέσως πλην σαφώς βουλευτές της λίγο πριν την επίθεση στο Πέραμα εναντίον μελών του ΠΑΜΕ, δημοσιοποιώντας τη διάθεση των νεοναζί να εκκαθαρίσουν τα σωματεία προκειμένου να μπορεί το εφοπλιστικό κεφάλαιο να δρα ανενόχλητο. Παράλληλα μέσα από τις διώξεις, τη βία και την τρομοκρατία που ασκούσαν στους μετανάστες για να εγκαταλείψουν την Ελλάδα και να καλυφθούν οι θέσεις εργασίας από Έλληνες με τα ίδια μεροκάματα πείνας που έπαιρναν οι μετανάστες, στήριζε και παγίωνε το καθεστώς εργασιακής δουλείας και στυγνής εκμετάλλευσης.

Σε πρακτικό επίπεδο και μέσω της δράσης της προωθούσε απροκάλυπτα την βασική οικονομική πολιτική της τρόικας και κυρίως της γερμανικής εκδοχής της, που θέλει την εσωτερική υποτίμηση μέσω της μείωσης των αποδοχών των εργαζομένων, την απαξίωση της εργασίας μέσω της παγίωσης των υπαρχουσών συνθηκών άγριας εκμετάλλευσης, την εσωτερική υποβάθμιση μέσω της ισοπέδωσης ολόκληρων τμημάτων του πληθυσμού να αποτελούν τα βασικά στοιχεία για την αντιμετώπιση των ελλειμμάτων, τη μείωση του εξωτερικού δανεισμού για τις επιχειρήσεις, την άντληση κερδών, την οικονομική ανάκαμψη. Το γεγονός ότι τμήμα του μεγάλου κεφαλαίου στήριζε τη Χρυσή Αυγή διατυμπάνιζαν μέσα από τη στάση τους πολλά ΜΜΕ δίνοντας το βήμα να εκφράζουν τις φασιστικές τους θέσεις, μετατρέποντας τα

δολοφονικά τάγματα εφόδου σε «ελκυστικούς ακτιβιστές», νομιμοποιώντας και προπαγανδίζοντας τον ρόλο τους ως εγγυητές της καθεστωτικής σταθερότητας. Γι' αυτό τους προόριζε το κεφάλαιο και το διαμήνυε μέσω των πιο ακραία φιλομνημονιακών (και αποκάλυπτων υποστηρικτών της γερμανικής οικονομικής πολιτικής στη χώρα) δημοσιογραφικών του παπαγάλων, μέσα από δηλώσεις όπως: «μια σοβαρότερη Χρυσή Αυγή θα μπορούσε να υποστηρίξει μια συντηρητική συμμαχία, αφού ο εθνικισμός δεν είναι ντροπή». Μόνο που η Χρυσή Αυγή δεν έδειξε την απαιτούμενη σοβαρότητα και υπέστη τις συνέπειες. Ή μάλλον, έκανε κατάχρηση της δύναμης που απέκτησε, των προνομίων και της κάλυψης που της παρείχε το σύστημα. Και όπως ήταν φυσικό, μετά τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα όλοι οι δημοσιογράφοι «ανακάλυψαν ξαφνικά» τι πραγματικά σημαίνει Χρυσή Αυγή και όλοι έκαναν με περισσή υποκρισία τους έκπληκτους μπροστά στην εγκληματική, τη δολοφονική φύση της νεοναζιστικής οργάνωσης.

Πέρα λοιπόν, από τα «χαρτζιλίκια» που τους παρείχαν μικροέμποροι για τις υπηρεσίες τους στην «δραστική αντιμετώπιση» των φτωχών μεταναστών που φτάνει ως την φυσική εξόντωσή τους, η ναζιστική αυτή συμμορία για να δυναμώσει στηρίχτηκε κυρίως στο ίδιο το κεφάλαιο, για το οποίο έδρασε ως πληρωμένος τραμπούκος και τρομοκράτης. Αυτό έχει δείξει και η ιστορία του φασισμού. Όλα τα φασιστικά κόμματα στηρίχτηκαν από το μεγάλο κεφάλαιο των χωρών που αναπτύχθηκαν σε περιόδους που η συστημική κρίση διέκοπτε βίαια τη διαδικασία συσσώρευσης. Η αναγκαιότητα για πλήρη επιβολή της κοινωνικής και ταξικής ειρήνης για την δραστική και άμεση εφαρμογή των επιταγών των κεφαλαιοκρατών, και όσον αφορά την εποχή του μεσοπολέμου, η αναγκαιότητα για την πάταξη του κομμουνιστικού κινδύνου, κατέστησε υποχρεωτική για τις εθνικές άρχουσες οικονομικά τάξεις τη στήριξη του φασισμού. Ιστορικά ο φασισμός στα πρώτα στάδιά του υιοθετεί μια φιλολαϊκή ρητορική, στρέφεται ενάντια στην κοινοβουλευτική δημοκρατία και καταγγέλλει την τάξη των πλουσίων, αποσπώντας τη στήριξη μέρους των κοινωνικών στρωμάτων που πλήττονται περισσότερο από τις οικονομικές κρίσεις. Αυτά μέχρι να κατακτήσουν την εξουσία και να επιβάλουν την πλήρη φασιστικοποίηση του κράτους και της κοινωνίας, αφού μετά αποκαλύπτεται ο ιστορικός τους ρόλος που είναι η επιβολή μέσω της ωμής βίας, των μαζικών εκκαθαρίσεων και των εκτελέσεων, των απαιτήσεων των κεφαλαιοκρατών για την επανεκκίνηση της διαδικασίας συσσώρευσης ενσωματώνοντας βίαια στο κόμμα τους κάθε εξουσία και κοινωνική δραστηριότητα, καταλύοντας το σύστημα της αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας και εφαρμόζοντας ένα μοντέλο κρατικού παρεμβατισμού στην οικονομία με τις απαραίτητες ρυθμίσεις και δράσεις για τη στήριξη του κεφαλαίου και με την παράλληλη διασφάλιση της εργασιακής τρομοκρατίας για την αποδοχή από τους εργαζόμενους των πιο σκληρών όρων εκμετάλλευσης. Η επίκληση της «εθνικής ανάτασης και αξιοπρέπειας» δεν αφορά σε τίποτα άλλο πέρα από την δημιουργία ενός ισχυρού φασιστικού κράτους που θα υπηρετεί τα συμφέροντα μιας ισχυρής άρχουσας οικονομικά τάξης, ακόμα και αν αυτό απαιτεί μαζικές δολοφονίες και πολέμους. Και αν σε άλλες περιπτώσεις ο φασισμός στηρίχθηκε και υπηρέτησε το εθνικό κεφάλαιο των αντίστοιχων χωρών (Γερμανία, Ιταλία) σε περιόδους έντονης ιμπεριαλιστικής διαμάχης και ενώ η διαδικασία της παγκοσμιοποίησης αναστελλόταν λόγω του αυξημένου ανταγωνισμού στο εσωτερικό της καπιταλιστικής άρχουσας τάξης, στην Ελλάδα όπου ποτέ δεν δημιουργήθηκε εθνική αστική τάξη, ο φασισμός ανέκαθεν υπηρετούσε ξένες πολιτικές και οικονομικές δυνάμεις, αποτελούσε ένα εργαλείο για την προώθηση των

συμφερόντων κάποιας μεγάλης δύναμης με βασική αποστολή την επιβολή της καθεστωτικής σταθερότητας μέσω της φασιστικοποίησης της κοινωνίας και της εξάλειψης του εσωτερικού εχθρού. Αν υποθέσουμε λοιπόν, ότι η Χρυσή Αυγή κατάφερε κάποια στιγμή να πάρει την εξουσία και να δημιουργήσει το πολυπόθητο για αυτή φασιστικό κράτος, αυτό δεν θα ήταν τίποτα περισσότερο από έναν υπηρέτη τμήματος της υπερεθνικής ελίτ με σχέσεις συμφέροντος στην Ελλάδα και θα έπαιζε το ρόλο της «σιδερένιας γροθιάς» του κεφαλαίου ενάντια στους προλετάρους.

Αυτή που φέρει μεγάλη ευθύνη για την ενίσχυση της Χρυσής Αυγής είναι η Νέα Δημοκρατία. Η δεξιά πτέρυγα του πολιτικού συστήματος έχει στραφεί σε μεγάλο βαθμό προς την ακροδεξιά πολιτική πρακτική βλέποντας τις ενισχυτικές τάσεις των νεοφασιστών που οφείλονταν τόσο στην από τα κάτω στήριξη τους όσο και στην από την οικονομική ολιγαρχία πριμοδότησή τους. Μεγάλο τμήμα των δεξιών ψηφοφόρων στράφηκαν στη Χρυσή Αυγή ξεθάβοντας τα φασιστικά τους χαρακτηριστικά που είχαν κρύψει καθ' όλη την περίοδο της «συστημικής σταθερότητας» και της «οικονομικής ευμάρειας». Την επικύρωση του εμφυλίου την έδωσαν με την ψήφο τους οι χιλιάδες ψηφοφόροι που ψήφισαν τους νεοναζί, δίνοντάς τους τη νομιμοποίηση να τρομοκρατούν και να δολοφονούν, πολλοί εκ των οποίων είχαν σχέσεις οικονομικού συμφέροντος με την οργάνωση. Η φασιστική στροφή ενός τμήματος της κοινωνίας και η εντεινόμενη αποσταθεροποίηση του πολιτικού κατεστημένου λόγω της υποταγής του στις εντολές των πιστωτών της χώρας, επανέφεραν και τη ΝΔ στα χαρακώματα του εμφυλίου, καθώς υιοθέτησε τη μια μετά την άλλη τις πολιτικές κατευθύνσεις της Χρυσής Αυγής κάνοντάς τες νόμους του κράτους, είτε αυτές αφορούσαν το κυνήγι των μεταναστών και τη σκλήρυνση της πολιτικής στο μεταναστευτικό είτε αφορούσε στην καταστολή απέναντι σε δράσεις και πρακτικές εκτός καθεστωτικών πλαισίων, ενώ στήριζε σιωπηρά την καθημερινή τρομοκρατία των νεοναζί στους δρόμους, στην οποία και συνέδραμαν απροκάλυπτα οι αστυνομικές δυνάμεις.

Η ένταση της ακροδεξιάς στροφής της εκλογικής βάσης της ΝΔ, η φανερή υποστήριξη των φασιστών από τμήμα της ελληνικής ολιγαρχίας, η προσχώρηση σημαντικού μέρους των κρατικών μηχανισμών στην φασιστική παράταξη, η προοπτική της χρεοκοπίας του μεσαίου πολιτικά χώρου και τα οικονομικά αδιέξοδα της κρίσης και των μνημονιακών πολιτικών, άνοιξαν και τη συζήτηση για συνεργασία της ΝΔ με τους νεοναζί στις επόμενες εκλογές.

Το κοινό παρελθόν φυσικά, είναι αυτό που τους ένωσε για μια ακόμη φορά στην ελληνική ιστορία. Για δεκαετίες από τον μεσοπόλεμο ως και τον εμφύλιο που ακολούθησε τη ναζιστική γερμανική κατοχή, η δεξιά παράταξη του συστήματος ήταν ταυτισμένη με την ακροδεξιά φασιστική πτέρυγα του καθεστώτος. Πραξικοπήματα, διωγμοί, διώξεις, τρομοκρατία, πολιτικές δολοφονίες, κυριαρχούν στην ιστορία της δεξιάς και των κυβερνήσεων που σχημάτιζε σε όλη τη σύγχρονη ιστορία.

Η συνεργασία αυτή μέχρι πριν τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα, φαινόταν να γίνεται υποχρεωτική για τη ΝΔ, καθώς οι μνημονιακές συνταγές που έχουν επιβληθεί από τους δανειστές όχι μόνο δεν έχουν φέρει τα επιδιωκόμενα αποτελέσματα, αλλά έχουν φέρει σε οικονομικό αδιέξοδο την κυβέρνηση και οι πιθανοί συνεργάτες της

στη δημιουργία νέου κυβερνητικού σχηματισμού έχουν εξαντληθεί. Για πολλούς μέσα στη ΝΔ όμως, δεν ήταν μια διέξοδος ανάγκης αλλά μια επιθυμητή εξέλιξη στην προοπτική δημιουργίας ενός διευρυμένου δεξιού συνασπισμού με εθνικιστικά χαρακτηριστικά μέσα από τον εναγκαλισμό με τα ακροδεξιά αδέρφια τους. Αυτή την ακροδεξιά τάση δεν την έκρυψε η ΝΔ και μέσα από στενούς συνεργάτες του Σαμαρά την εξέφραζε σε κάθε ευκαιρία. Και χαρακτηριστικό παράδειγμα ο σύμβουλος του Σαμαρά, Λαζαρίδης που με επιμέλεια και επιμονή διαμορφώνει εδώ και καιρό το εμφυλιοπολεμικό κλίμα προωθώντας τη δίωξη των αντικυβερνητικών θέσεων και πρακτικών, καθώς εντάσσει ακόμα και ένα καθεστωτικό κόμμα όπως ο Σύριζα στα πολιτικά άκρα, αλλά και ο Φ. Κρανιδιώτης -ακροδεξιό φιλοφασίζον στοιχείο όπως δείχνει το παρελθόν του με συμμετοχή σε εθνικιστική ομάδα- που δεν κάλυψε τα ακροδεξιά του χαρακτηριστικά λόγω της ενεργής παρουσίας του στην κυβέρνηση και ως προσωπικού συμβούλου του Σαμαρά. Αντιθέτως, ήταν αυτός που υπεράσπιζε δημοσίως τη Χρυσή Αυγή μέσα από δηλώσεις του σε εφημερίδα σε προηγούμενο χρόνο, υποστηρίζοντας ότι «η Χρυσή Αυγή στη χειρότερη περίπτωση κάνει αντιποίηση αρχής, ενίοτε πέφτει και καμία ψιλή, ήτοι έργω εξύβριση και σωματικές βλάβες. Οι εκατόμβες των μαχαιρωμένων αλλοδαπών υπάρχουν στην ευφάνταστη και βλακώδη προπαγάνδα της «προοδευτικιάς» δημοσιογραφίας», ενώ σε πρόσφατο εθνικιστικό παραλήρημά του στο διαδίκτυο και μετά τις συλλήψεις των βουλευτών της Χρυσής Αυγής δηλώνει μεταξύ άλλων πως τις «σφαίρες» του τις κρατάει για τον πραγματικό αντίπαλο και όχι για την Χρυσή Αυγή. Και αυτόν τον φασίστα των καλύπτει πλήρως ο Σαμαράς και η κυβέρνηση. Γι' αυτό είναι πραγματικά γελοίο σήμερα ο Σαμαράς προσωπικά, το ακροδεξιό του επιτελείο και η κυβέρνηση αυτή να σηκώνει τα λάβαρα του «αντιφασισμού», τη στιγμή που η ίδια και ο Σαμαράς προσωπικά τη στήριζαν και την κάλυπταν πολιτικά και επιχειρησιακά. Και να μην ξεχνάμε πως δολοφονικά τάγματα εφόδου είχε και η ίδια η ΝΔ στα οποία ανήκε και ο νεοδημοκράτης Καλαμπόκας που δολοφόνησε τον καθηγητή Τεμπονέρα το 1991 όταν ο Σαμαράς ήταν υπουργός τότε Εξωτερικών. Και είναι εξίσου γελοίο αλλά και επικίνδυνο το γεγονός ότι όλα τα κοινοβουλευτικά κόμματα δείχνουν να στοιχίζονται πίσω από το «κοινό μέτωπο κατά της βίας» που εξήγγειλε η κυβέρνηση και που εκβιαστικά βάζει με το θεώρημα των «δύο άκρων», δεν έχει άλλο στόχο από την σύνθλιψη κάθε διάθεσης για μια ουσιαστική αντίσταση στις κυβερνητικές πολιτικές.

Το επόμενο μνημόνιο που ετοιμάζει η τρόικα διαμηνύεται από τα ευρωπαϊκά πολιτικά κέντρα εξουσίας ότι δεν θα έχει νέα μέτρα, αλλά θα συνοδεύεται από «όρους». Οι όροι αυτοί ως γνωστό θα αφορούν την πλήρη εκχώρηση κάθε περιουσιακού στοιχείου της χώρας σε ευρωπαϊκά κέντρα εξουσίας και συγκεκριμένα στις Βρυξέλλες. Ο Σαμαράς έχει προαναγγείλει στην ευρωπαϊκή και την αμερικάνικη πολιτική ελίτ την πολιτική αδυναμία της κυβέρνησής του να σηκώσει ένα τέτοιου είδους μνημόνιο και ότι επρόκειτο να απειληθεί πλέον σοβαρά η πολιτική σταθερότητα. Μπροστά σε αυτή την προοπτική και εν όψει του τρίτου μνημονίου η ΝΔ έβλεπε τη συνεργασία με τη Χρυσή Αυγή ως μια διέξοδο και το σχηματισμό κυβέρνησης με ψευτοπατριωτικά, ακόμα και «αντιμνημονιακά» συνθήματα για «άρνηση του ξεπουλήματος της χώρας στους δανειστές» και επαναδιαπραγμάτευση του νέου μνημονίου. Το σχήμα ΝΔ - Χρυσή Αυγή στο βαθμό που κατάφερε να δημιουργηθεί αν δεν προηγείτο η δολοφονία του Παύλου Φύσσα και δεν ακολουθούσε η μεγάλη πολιτική πίεση που ασκήθηκε στη ΝΔ να δράσει εναντίον των νεοναζί, θα κατάφερε μέσα από «πατριωτική» - φασιστική ρητορική αλλά και πολιτική να ολοκληρώσει τη διαδικασία εργασιακής εξόντωσης και οικονομικής

ισοπέδωσης του μεγαλύτερου μέρους της κοινωνίας, στο όνομα της οικονομικής ανασυγκρότησης και της δημιουργίας πλεονάσματος στον προϋπολογισμό, απαραίτητης προϋπόθεσης για να βγει το ελληνικό κράτος ξανά στις αγορές για να δανειστεί. Και αυτό το σχηματισμό - εγγύηση για τη συνέχιση της καταστροφικής οικονομικής πολιτικής και τη διατήρηση της καθεστωτικής σταθερότητας την πριμοδοτούσαν οικονομικοί παράγοντες, αφού είχε γίνει αποδεκτή η πολιτική ατζέντα των νεοναζί, όχι όμως και οι πολύ ακραίες και κυρίως, απρόσεκτες πρακτικές τους, που θα μπορούσαν να αποσταθεροποιήσουν το καθεστώς. Μετά τις διώξεις εναντίον της Χρυσής Αυγής, της σύλληψης ηγετών και στελεχών της και την προφυλάκιση του αρχηγού της και άλλων δύο βουλευτών της, ο φασισμός δεν απαλείφεται φυσικά, καθώς και η Χρυσή Αυγή παρά τις όποιες απώλειες παραμένει ζώσα και κυρίως γιατί το πολιτικό πλαίσιο του φασισμού παραμένει αλώβητο. Το κράτος τώρα θα επιχειρήσει την ενσωμάτωση του φασισμού στο κράτος, την αποκατάσταση του κρατικού ελέγχου επί των ακροδεξιών τάσεων στην κοινωνία και την επιβολή μιας χούντας με σημαία την εξόντωση όσων εναντιώνονται στις κυβερνητικές πολιτικές, καθώς η κυβέρνηση έχει εξαγγείλει ότι θα χτυπήσει όχι μόνο αυτούς που στρέφονται βίαια ενάντια στο καθεστώς αλλά και αυτούς που «προτρέπουν σε πράξεις βίας» εναντίον του.

Όπως προείπαμε, η ενίσχυση του φασισμού στην εποχή μας ήταν απόρροια των οικονομικών και πολιτικών συνθηκών που ζούμε. Μόνο η από τα κάτω δράση ενάντια σε αυτή την εξέλιξη θα μπορούσε να ανακόψει από την αρχή αυτή την πορεία. Γι' αυτό και ο σημαντικότερος παράγοντας που ευνόησε την άνοδο της φασιστικής συμμορίας των χρυσαυγιτών και την ισχυροποίηση του φασιστικού ρεύματος ήταν η απουσία ενός ισχυρού επαναστατικού κινήματος που θα στήριζε και θα ενίσχυε την ταξική και κοινωνική αλληλεγγύη στον αντίποδα της πιο άγριας μορφής κοινωνικού ανταγωνισμού που φέρνει η κρίση και που ενίσχυσε η Χρυσή Αυγή, που θα διέλυε το φόβο για μια ουσιαστική μάχη ενάντια στις καθεστωτικές πολιτικές, φόβο που αξιοποίησαν προς όφελός τους οι φασίστες, που δεν θα άφηνε την παραίτηση και την ηττοπάθεια να βρει έδαφος στους κοινωνικά αδύναμους, στοιχεία που επίσης ευνοούν την άνοδο του φασισμού. Μόνο αυτό στην εποχή μας θα μπορούσε να είναι το ανάχωμα στην ισχυροποίησή του. Και μόνο αυτός ο παράγοντας μπορεί να αντιμετωπίσει αποτελεσματικά την παρουσία και τη δράση τέτοιων φασιστικών μορφωμάτων, τώρα και στο μέλλον. Γιατί ακόμα και αν υποθέσουμε πως η Χρυσή Αυγή έχει υποστεί σοβαρότατο και μη αναστρέψιμο πολιτικό πλήγμα, η προοπτική της συνέχισης της κρίσης και της ύφεσης στην Ελλάδα που όλο και βαθαίνει και αναμένεται να φτάσει το 23% στο τέλος του 2013, οι αυξητικές τάσεις στην ανεργία που σήμερα ήδη έχουν ξεπεράσει και τις πλέον απαισιόδοξες προβλέψεις και θα φτάσει το 31,5% το 2014 με τάσεις ραγδαίας ανόδου τα επόμενα χρόνια, η προοπτική της οριστικής χρεοκοπίας και εξαθλίωσης ακόμα περισσότερων ανθρώπων που ανήκουν στα χαμηλά κοινωνικά στρώματα, και στο βαθμό μάλιστα που εξακολουθεί να κυριαρχεί η πολιτική σύγχυση στα τμήματα αυτά της κοινωνίας που πλήττονται περισσότερο από την κρίση για τα αίτιά της, τους υπεύθυνους και τα μέσα ξεπεράσμάτος της, θα ενισχύσουν ξανά τα φασιστικά αποβράσματα καθώς θα επιδιώξουν μέσω του ίδιου ή διαφοροποιημένου μηχανισμού, να κεφαλαιοποιήσουν πολιτικά τις συνθήκες. Αυτό βέβαια, αν καταφέρουν να περάσουν τη φουρτούνα και να αποφύγουν το ολοκληρωτικό ναυάγιο, το οποίο είναι πολύ πιθανό να προκαλέσει περισσότερο ακόμα και από αυτό καθαυτό το χτύπημα που δέχτηκαν, η γλοιώδης στάση των στελεχών της και κυρίως του θλιβερού αρχηγού της, του Μιχαλιολιάκου, που δήλωσε μετάνοια και αποκήρυξε τα πάντα. Ίσως στο

μέλλον μια νέα εκδοχή οργάνωσης των φασιστών, πιο προσεκτικά διαχωρισμένης από τις βίαιες φασιστικές πρακτικές, να μπορέσει να παίξει ρόλο στην κεντρική καθεστωτική πολιτική. Όμως, περισσότερο από βέβαιο είναι πως από εδώ και μπρος το δόγμα «νόμος και τάξη» που θα επιβάλει το κράτος θα φέρει με τους όρους της καθεστωτικής νομιμότητας τον κοινωνικό εκφασισμό και θα χτυπήσει αμείλικτα, όπως διαβεβαίωσε ο ίδιος ο Σαμαράς, κάθε πολιτική κίνηση που θα στρέφεται ενάντια στο καθεστώς και τη νομιμότητα βαφτίζοντας ως «τάγματα εφόδου» τις συλλογικές δράσεις ανατρεπτικού αγώνα. Η δημιουργία ενός επαναστατικού κινήματος εδώ και τώρα γίνεται όσο ποτέ άλλοτε επιτακτική ανάγκη όχι μόνο για την αντιμετώπιση του φασιστικού φαινομένου, αλλά κυρίως για την αντιμετώπιση του ίδιου του καθεστώτος που θα εκφασίζεται όλο και περισσότερο. Και ένας μεγάλος ριζοσπαστικός αγώνας ενάντια στο οικονομικό και πολιτικό καθεστώς είναι σίγουρα ο αποτελεσματικότερος παράγοντας που θα μπορούσε να φράξει το δρόμο τόσο στον καθεστωτικό ολοκληρωτισμό όσο και στον φασισμό.

Ίσως μια αυτοκριτική ματιά να βοηθούσε όχι μόνο ως απολογισμός της μέχρι τώρα δράσης -ή της μη δράσης- αλλά κυρίως ως εφελτήριο για αυτό που θέλουμε να μετεξελιχτούμε, ως στοιχείο βοηθητικό για τη διαμόρφωση του επαναστατικού κινήματος. Ας δούμε πρώτα απ' όλα τις δικές μας ευθύνες για την άνοδο του φασισμού, που ήρθε ως αποτέλεσμα της απουσίας ενός ισχυρού ριζοσπαστικού αγώνα και της αποδυνάμωσης των κοινωνικών αντιστάσεων, ας δούμε τις δικές μας ευθύνες για την άσχημη εξέλιξη που ζήσαμε και που αντί να διεξάγεται ένας συνεχής ανατρεπτικός αγώνας στους δρόμους από τους επαναστάτες με τη συμμετοχή και τη στήριξη μεγάλου τμήματος της κοινωνίας απειλώντας πραγματικά την καταστροφική πολιτική των κυβερνήσεων και το καθεστώς, παρέλαυναν τα τάγματα εφόδου των νεοναζί, έκαναν επιδρομές, χτυπούσαν, τρομοκρατούσαν, δολοφονούσαν σε δρόμους που κυριαρχούσε ο φόβος και η σιωπή. Και απέναντι σε αυτή τη διάχυτη βία και τρομοκρατία των φασιστών, όπως και την πολιτική διείσδυσή τους στην κοινωνία και την μέχρι πρότινος εξοικείωση και ως ένα βαθμό αποδοχή της δράσης της από σημαντικό τμήμα της κοινωνίας, κανένας ουσιαστικός μαχητικός κοινωνικός-πολιτικός φραγμός δεν υψώθηκε που να καταφέρει να επιφέρει κόστος στους φασίστες, κόστος τόσο σε πολιτικό όσο και κοινωνικό επίπεδο. Και αυτό είναι ζήτημα των πραγματικά αντικαθεστωτικών πολιτικών τάσεων, των αναρχικών, των αντικαπιταλιστών, των ανένταχτων κομμουνιστών. Και στο βαθμό που την άνοδο των φασιστών στην πραγματικότητα μόνο ένα ισχυρό επαναστατικό κίνημα μπορούσε να ανακόψει, ας δούμε ως αναρχικοί τις δικές μας ευθύνες που δεν έχουμε μέχρι τώρα καταφέρει να δημιουργήσουμε αυτό το κίνημα.

Όταν η συστημική κρίση άρχισε να εκδηλώνεται, δείχνοντας ολοφάνερα τις τεράστιες κοινωνικές και πολιτικές αλλαγές που θα ακολουθούσαν, αλλά και τις ευκαιρίες που ανοίγονται μπροστά μας, πολλοί εθελουφλούσαν μιλώντας για «πλασματική κρίση», για «σχέδιο του συστήματος». Αυτό ήταν μια σημαντική αιτία για να τους βρει ανέτοιμους πολιτικά ο μεγάλος σεισμός της κρίσης που ακολούθησε. Και όταν έγινε τελικά αντιληπτό ότι πρόκειται για ουσιαστική και όχι τεχνητή κρίση, πολλοί προεξοφλούσαν την φασιστικοποίηση του καθεστώτος, ως απάντηση στη θέση που είχαμε και εμείς ως Επαναστατικός Αγώνας ότι οι κρίσεις δημιουργούν ευκαιρίες για την εντατικοποίηση και τη ριζοσπαστικοποίηση του αγώνα, δημιουργούν τις αντικειμενικές συνθήκες για την καθεστωτική ανατροπή. Ο

ολοκληρωτισμός που ακολουθεί τις συστημικές κρίσεις, έρχεται και νικά μόνο ενώ απουσιάζουν τα επαναστατικά κινήματα που θα τον πολεμήσουν. Και τα επαναστατικά κινήματα δεν μπορούμε να περιμένουμε την κοινωνία να τα δημιουργήσει. Αν δεν τα συγκροτήσουν οι επαναστάτες δεν θα το κάνει κανείς.

Το να προεξοφλούμε ότι ο ολοκληρωτισμός θα είναι αναπόφευκτος, καταθέτουμε στην ουσία την ανυπαρξία βούλησης να αδράξουμε την ευκαιρία για αντεπίθεση στο καθεστώς, τη στιγμή που αυτό αποκαλύπτει πόσο σάπιο και πόσο επιρρεπές είναι σε κάθε αποσταθεροποιητικό πολιτικό παράγοντα. Προεξοφλούμε ότι δεν υπάρχει η βούληση να μπούμε μπροστά σε ένα αγώνα που θα καταφέρει να διαμορφώσει τις υποκειμενικές συνθήκες για την Επανάσταση. Γιατί το σύστημα μας προσφέρει την ευκαιρία διαμορφώνοντας τις αντικειμενικές συνθήκες για την ανατροπή του, αλλά οι ανατρεπτικές, οι επαναστατικές δυνάμεις είναι αυτές που οφείλουν να διαμορφώσουν τις υποκειμενικές συνθήκες που θα φέρουν αυτή την ανατροπή. Έτσι κι αλλιώς είναι γνωστό από την ιστορία του καπιταλισμού πως αυτός δεν πρόκειται να καταρρεύσει ποτέ από μόνος του, όσο βαθιά και μακροχρόνια είναι η κρίση που περνά.

Όπως έχουμε πει πολλές φορές στο παρελθόν σε κείμενα και δημόσιες τοποθετήσεις μας, η κρίση δημιουργεί έντονη πολιτική και κοινωνική ρευστότητα καθώς το καθεστώς απονομιμοποιείται στις συνειδήσεις των περισσότερων ανθρώπων και η κοινοβουλευτική δημοκρατία κλονίζεται λόγω της συνυπευθυνότητάς της στην κρίση αυτή και λόγω των χειρισμών της για τη σωτηρία του. Δημιουργείται μια ρευστή πολιτική κατάσταση και μεγάλα τμήματα της κοινωνίας παύουν να εμπιστεύονται τα μέχρι πρότινος κυρίαρχα καθεστωτικά κόμματα, κάποια εκ των οποίων απειλούνται με εξαφάνιση (ΠΑΣΟΚ). Αυτή τη ρευστότητα εξάλλου αποτυπώνει και η όλη ιστορία με τη Χρυσή Αυγή, καθώς ένα κυβερνητικό κόμμα, όχι μόνο εγκαταλείπει την προοπτική της συνεργασίας με αυτήν, αλλά από τη μια στιγμή στην άλλη και λόγω των επαπειλούμενων πολιτικών και κοινωνικών αναταράξεων μετατρέπεται σε διώκτη της.

Το πολιτικό κενό που γεννά η εγκατάλειψη του καθεστωτικού πολιτικού κέντρου από μεγάλο τμήμα της κοινωνίας, ευνοεί τόσο την ισχυροποίηση φασιστικών ακροδεξιών μορφωμάτων, όσο και τις αντικαθεστωτικές τάσεις στην αριστερά. Αυτή η τάση που θα καταφέρει να επωφεληθεί περισσότερο αυτού του κενού θα είναι αυτή που θα βρει τα σημαντικότερα ερείσματα στην κοινωνική βάση. Το πόσο τελικά θα ενισχυθούν οι ανατρεπτικές διαθέσεις στην κοινωνία, το αν θα μπορέσει να γίνει ευρεία η διάθεση στην κοινωνική βάση, στους προλετάριους για έναν γενικευμένο αντικαθεστωτικό αγώνα, είναι αποκλειστικά και μόνο ευθύνη των επαναστατικών πολιτικών δυνάμεων. Και επειδή υπάρχει πάντα ισχυρή διαλεκτική σχέση μεταξύ των δρώντων πολιτικά χώρων στην κοινωνία, είναι αναπόφευκτο η ισχυροποίηση ενός επαναστατικού πόλου να παρεμποδίζει και να δυσκολεύει την ανάπτυξη του φασισμού, ο οποίος και στην ελληνική περίπτωση βρήκε ελεύθερο πολιτικό έδαφος να καλλιεργηθεί και να αναπτυχθεί, αξιοποιώντας στο έπακρο τις ευκαιρίες που του δόθηκαν λόγω της κρίσης και των επιπτώσεών της στην κοινωνία.

Το δρόμο προς την κατεύθυνση της φασιστικοποίησης ενός σημαντικού τμήματος της κοινωνίας τον αφήσαμε εμείς ορθάνοιχτο για τους φασίστες. Εξάλλου ποτέ στην ιστορία ο φασισμός δεν πολεμήθηκε μέσα από τα θεσμικά όργανα του ίδιου του κράτους και θα ήταν μεγάλη πλάνη να πιστεύουμε ότι αυτό θα γίνει τώρα. Και πώς θα μπορούσε να γίνει αυτό άλλωστε αφού ο φασισμός είναι γέννημα θρέμμα του ίδιου του καπιταλισμού, είναι η ιδεολογία και πρακτική του ολοκληρωτισμού του κράτους;

Ιστορικά ποτέ οι δημοκρατικά εκλεγμένες κυβερνήσεις δεν στάθηκαν εμπόδιο στην επέλαση του φασισμού παρά μόνο ο ένοπλος λαός και οι επαναστάτες. Στην Ιταλία η ένοπλη μαζική οργάνωση *Arditi de Popolo*, στην οποία συμμετείχαν σοσιαλιστές και αναρχικοί αντιπαρατέθηκε με τα όπλα στους μελανοχίτωνες του Μουσολίνι και παρ' ολίγο να ματαιώσει την κατάληψη της εξουσίας από τους φασίστες. Αντίθετα στην Γερμανία όπου ο Χίτλερ και οι ναζί κέρδισαν τις εκλογές του 1933 χωρίς να έχουν αυτοδυναμία, ο πρόεδρος της χώρας στρατάρχης Χίντεμπουργκ τελικά έχρισε τον Χίτλερ καγκελάριο και η κατάληψη της εξουσίας από τους ναζί πραγματοποιήθηκε χωρίς καμία αντίσταση, χωρίς να αντισταθεί το ΓΚΚ το μαζικότερο κομμουνιστικό κόμμα της Ευρώπης, ενώ τη μοναδική πράξη αντίστασης, τον εμπρησμό του Ράιχσταγκ, η επίσημη αριστερά την κατήγγειλε ως προβοκάτσια των ίδιων των ναζί. Στην Ισπανία οι αναρχικοί οι οποίοι εχθρεύονταν το ίδιο τόσο την αντιπροσωπευτική δημοκρατία όσο και τον φασισμό, ήταν η μοναδική πολιτική δύναμη που με τα όπλα κατέστειλε το πραξικόπημα του Φράνκο στη μισητή ισπανική επικράτεια, ενώ η εκλεγμένη κυβέρνηση του Λαϊκού Μετώπου όταν εκδηλώθηκε το πραξικόπημα, πρόσφερε υπουργεία στους πραξικοπηματίες ως απάντηση. Τελικά ο Φράνκο χρειάστηκε 3 χρόνια να επικρατήσει μετά από έναν αιματηρό εμφύλιο πόλεμο. Στην Ελλάδα παρόμοια ιστορικά παραδείγματα αντίστασης στον φασισμό είναι το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ στην κατοχή, οι αυτοαμυνίτες της μετά τη Βάρκιζα περιόδου και φυσικά, ο Δημοκρατικός Στρατός. Η νίκη του φασισμού, δηλαδή του ολοκληρωτισμού του κράτους και του κεφαλαίου, είναι προϊόν της δικής μας αδράνειας και ήττας. Όπως και η νίκη του Μουσολίνι είχε ως προϋπόθεση την ήττα του κινήματος των εργοστασιακών καταλήψεων στην Ιταλία και η νίκη του Χίτλερ είχε ως προϋπόθεση την ήττα των Σπαρτακιστών και την παραίτηση του ΓΚΚ από την επαναστατική προοπτική.

Ο αγώνας ενάντια στους φασίστες είναι αδιαχώριστος από τον αγώνα για την ανατροπή του καπιταλισμού και την καταστροφή του κράτους, είναι αδιαχώριστος από τον αγώνα για την κοινωνική Επανάσταση.

Όποιος ισχυρίζεται ότι έχουμε πολύ μικρές δυνάμεις και δυνατότητες για κάτι τέτοιο, απλώς προδιαγράφει την ήττα του. Όπως έχουμε ξαναπεί είναι τόσο επιτακτικές οι συνθήκες που το σάπιο καπιταλιστικό σύστημα είναι υποχρεωμένο να σκληρύνει στο έπακρο τη στάση του απέναντι στις κοινωνίες για να επιβιώσει.

Δεν θα αναλωθούμε σε αυτό το κείμενο για να αναλύσουμε την κρίση, τις αιτίες και τα αδιέξοδα που έχει επιφέρει στο οικονομικό και πολιτικό σύστημα. Αυτό το έχουμε κάνει πολλές φορές κατά το πρόσφατο -και όχι μόνο- παρελθόν, τόσο μετά τις συλλήψεις όσο και πριν ως Επαναστατικός Αγώνας. Αυτό που κυρίως θέλουμε με

αυτό το κείμενο να επαναφέρουμε είναι η γνωστή θέση μας (μια πιο αναλυτική τοποθέτηση πάνω σε αυτό το ζήτημα θα κάνουμε σε επόμενο κείμενο) για την ανάγκη δημιουργίας εδώ και τώρα -και πριν είναι πολύ αργά για όλους- ενός επαναστατικού κινήματος. Γιατί αν δεν το επιχειρήσουμε είμαστε καταδικασμένοι σε πλήρη πολιτικό αφανισμό. Αυτό είναι κάτι που έχουμε κατ' επανάληψη επισημάνει και σήμερα πιστεύουμε πως είναι η πιο κρίσιμη στιγμή, καθώς από εδώ και στο εξής η χούντα της κυβέρνησης Σαμαρά και το κράτος θα σκληρύνει τη στάση του απέναντι σε κάθε αντιπολιτευόμενη με αυτήν πολιτική τάση και θα επιδιώξει τη δίωξη όχι μόνο των αντικαθεστωτικών δράσεων, αλλά και όσων προτρέπουν στην ανατροπή του καθεστώτος. Με άλλα λόγια η ίδια η υπεράσπιση της αναρχικής ταυτότητας που μόνο ως πολιτική τάση ανατροπής του συστήματος, μόνο ως πολιτική τάση επαναστατική έχει νόημα, θα έχει κόστος. Επιχειρώντας να προβλέψουμε τη συνέχεια στην περίπτωση συνέχισης της αδράνειας των συντρόφων και συντήρησης της υστέρησης που ήδη υπάρχει στις απαιτήσεις της εποχής, το αποτέλεσμα αυτού θα είναι είτε ο πολιτικός αφανισμός και η παραίτηση για κάποιους είτε η διέξοδος της παρανομίας για όσους επιμένουν ως άτομα ή μικρές ομάδες να αγωνίζονται. Για την αποφυγή μιας τέτοιας εξέλιξης η μόνη απάντηση είναι η κατά μέτωπο σύγκρουση με την κυβέρνηση και το πολιτικό σύστημα μέσω της οργάνωσης, της συσπείρωσης των επαναστατικών δυνάμεων για την αντεπίθεση.

Για να μπουν τα θεμέλια ενός τέτοιου κινήματος προϋπόθεση είναι να ανατρέψουμε την ίδια την αντίληψή μας και τη νοοτροπία μας για τον αγώνα. Οφείλουμε να εγκαταλείψουμε κάθε μορφή εναλλακτισμού που τόσο καθόριζε τη δράση πολλών κατά την περίοδο πριν το ξέσπασμα της κρίσης. Να επαναστατικοποιηθούν οι ίδιες οι συνειδήσεις των αγωνιστών, να ορίσουμε μια κοινή στρατηγική κατεύθυνση που δεν μπορεί να είναι άλλη από την ίδια την Επανάσταση. Να πιστέψουμε οι ίδιοι ότι μπορούμε να νικήσουμε και να κατανοήσουμε ότι για να γίνει αυτό, οφείλουμε να προχωρήσουμε άμεσα σε μια οργάνωση του κινήματος με δυο παράλληλες κατευθύνσεις: την πολύμορφη επίθεση στο σύστημα και την επιδίωξη της μέγιστης δυνατής κοινωνικοποίησης των επιλογών αγώνα και του επαναστατικού προτάγματος. Γιατί Επανάσταση χωρίς ένα σημαντικό τμήμα της κοινωνίας στο πλευρό μας είναι αδύνατο να επιχειρηθεί.

Η παράλληλη αυτή διαδρομή απαιτεί την πολιτική οργάνωση όλων μας σε ένα ενιαίο επαναστατικό κίνημα, με σαφή ταξικά χαρακτηριστικά, με θέσεις πάνω στη συστημική κρίση, με θέσεις για την αναγκαιότητα της Επανάστασης ως της μόνης απάντησης για το οριστικό ξεπέρασμά της. Και αυτές οι θέσεις, τα επιχειρήματά μας δεν μπορούν να μένουν μόνο στη συνθηματολογία. Η εναπόθεση των ελπίδων για το τέλος του εφιάλτη που ζουν σήμερα εκατομμύρια άνθρωποι στη χώρα, σε μια... μακρινή επανάσταση που θα έρθει από μόνη της ως «καιρικό φαινόμενο», μόνο τη μοιρολατρία και την παραίτηση των προλετάρων συντηρεί και καμία δυνατότητα δεν έχει να αφυπνίσει τις συνειδήσεις των ανθρώπων ώστε να αγωνιστούν για αυτήν. Και η ηττοπάθεια μόνο με την επαναστατική δράση πολεμιέται. Μιας δράσης συγκροτημένης με σαφείς κατευθύνσεις και στοχεύσεις που θα συγκλίνουν στον ίδιο συλλογικό σκοπό: την κοινωνική Επανάσταση. Αυτόν τον αγώνα οφείλουμε να οργανώσουμε, φτιάχνοντας ένα κίνημα που η πολυμορφία του δεν θα πηγάζει από την εξιδανίκευση της ατομικής πολιτικής θέσης που συχνά δεν επικοινωνεί με κανέναν άλλον εκτός του εαυτού της, αλλά ως η αναγκαία παράμετρος ενός

πολυδιάστατου κινήματος όπου κάθε μορφή δράσης θα συγκλίνει στην ίδια συλλογική επαναστατική κατεύθυνση.

Το σπάσιμο της πολιτικής και κοινωνικής απομόνωσης που δεν είναι αποτέλεσμα μόνο των συνθηκών που επιβάλλει η εξουσία αλλά είναι αποτέλεσμα κυρίως των δικών μας ελλείψεων και αγκυλώσεων, μπορεί να γίνει τόσο μέσα από την ουσιαστική πολιτική επικοινωνία με τα τμήματα αυτά της κοινωνίας που πλήττονται περισσότερο από την κρίση μέσα από την ανάλυση και τις θέσεις μας για τη συστημική κρίση και τον τρόπο ξεπεράσματός της, όσο και με συγκεκριμένες θέσεις πάνω σε πιο άμεσα ζητήματα που θέτει η ίδια η πολιτική κατάσταση και που απασχολούν τους περισσότερους ανθρώπους, όπως για παράδειγμα η προοπτική της εξόδου της Ελλάδας από το ευρώ και την ΕΕ, ζητήματα που λόγω ανεπάρκειας που συχνά καλύπτουμε πίσω από την βιτρίνα της «πολιτικής καθαρότητας» αρνούμαστε να αγγίξουμε. Το ίδιο ισχύει και όσον αφορά τα μεγάλα ζητήματα της οικονομικής και κοινωνικής οργάνωσης μετά την Επανάσταση που οφείλουμε επί τέλους να ανοίξουμε και να καταθέσουμε, αφήνοντας στην άκρη τους όποιους ενδοιασμούς δημιουργεί ο «φόβος του καπελώματος της κοινωνίας» που επικαλούνται πολλοί για να αποφύγουν τα δύσκολα ζητήματα που θέτει για τους επαναστάτες η ίδια η ανάγκη κοινωνικοποίησης της Επανάστασης.

Σημαντικότετος πάντα παράγοντας για ένα τέτοιο κίνημα είναι ο σαφής ταξικός του προσδιορισμός όπως και ο ταξικός χαρακτήρας της δράσης και των στοχεύσεών του. Και αυτό οφείλουμε να το επαναφέρουμε, αφού η «διαταξικότητα» που πολύ συχνά χαρακτηρίζει τη δράση αρκετών στον α/α χώρο -απόρροια κατά τη γνώμη μας της σύγχυσης που καλλιέργησε όλα τα προηγούμενα χρόνια το ίδιο το καθεστώς εν μέσω «καταναλωτισμού» και «οικονομικής ευμάρειας»- έχει καταλήξει να φέρνει ως «αντίπαλο πολιτικά στο σύστημα δέος» την «εξεγερμένη ατομικότητα», να ταυτίζει την επανάσταση με την ατομική εξεγερσιακή πράξη ακυρώνοντας κάθε έννοια κοινωνικού -και πόσο μάλλον ταξικού- αγώνα και καταλήγοντας σε αδιέξοδο. Γιατί σε αδιέξοδο καταλήγει κάθε δράση που δεν προάγει την Επανάσταση ως αυτό που είναι: ως τη βίαιη ανατροπή του οικονομικού και πολιτικού καθεστώτος και την δημιουργία μιας επαναστατικής οριζόντιας οικονομικής και πολιτικής οργάνωσης της κοινωνίας, χωρίς ταξικούς και κάθε είδους κοινωνικούς διαχωρισμούς (εθνικούς, φυλετικούς). Μιας κοινωνίας οικονομικής ισότητας και πολιτικής ελευθερίας για όλους τους ανθρώπους. Μιας κοινωνίας πραγματικής αλληλεγγύης. Και για να γίνει αυτό πραγματικότητα απαιτεί τη συμμετοχή των προλετάρων, απαιτεί τη συμμετοχή μεγάλων τμημάτων των καταπιεσμένων. Άλλου τύπου Επανάσταση δεν υπάρχει. Γι' αυτό και κάθε είδους ατομική δράση μόνο ως συνιστώσα μιας επαναστατικής στρατηγικής κατεύθυνσης μπορεί να είναι αποτελεσματική.

Η πολιτική ριζοσπαστικοποίηση είναι προϋπόθεση για να ξεκινήσει μια επαναστατική κινηματική συγκρότηση. Και ακολούθως, η συζήτηση πάνω σε μια συλλογική επαναστατική πολιτική κατάθεση στην κοινωνία, είναι η αναγκαία και ικανή συνθήκη για να επικοινωνήσουμε με ανθρώπους που υπερβαίνουν τον πολιτικό μας χώρο και ίσως και κάποιους εξεγερμένους νεολαίους. Μια απόπειρα οργάνωσης κινήματος που δεν απαντά τουλάχιστο στα παραπάνω φλέγοντα ζητήματα και δεν θέτει εξ' αρχής ως στόχο την κοινή οργάνωση για την Επανάσταση και μόνο για

αυτήν, θα καταλήξει σε μια φορμαλιστική απόπειρα κενή πολιτικού περιεχομένου που το μόνο που θα καταφέρει είναι να οργανώσει την αυταρέσκεια, την εσωστρέφεια και την ανεπάρκεια σε ευρύτερο συλλογικό επίπεδο, σφραγίζοντας το δρόμο για μια ουσιαστική επαναστατική οργάνωση. Αυτό που χρειάζεται δεν είναι να οργανώσουμε τις ήδη υπάρχουσες μορφές δράσης, πολλές από τις οποίες δεν υπερβαίνουν ένα εναλλακτικό εγχείρημα, δεν επικοινωνούν παρά με ελάχιστες παρόμοιες δράσεις και που πολλές από αυτές δεν περιέχουν καμία στόχευση επαναστατική -πέρα ίσως από την εναλλακτική θέση «της επανάστασης στην καθημερινή ζωή» που είχε την τιμητική της στην πριν την εκδήλωση της κρίσης περίοδο της «καπιταλιστικής ευμάρειας», περίοδο που είχε θέσει εκτός συζήτησης το ζήτημα της ανατροπής και της Επανάστασης. Δεν αρκεί να συντονίσουμε τις ομάδες και τις ήδη υπάρχουσες δραστηριότητές μας, επαναλαμβάνοντας με συντονισμένο τρόπο αυτή τη φορά αυτό που ήδη είμαστε. Ιδίως όταν «αυτό που είμαστε», όχι μόνο δεν μας έχει βοηθήσει να κοινωνικοποιήσουμε το ζήτημα της Επανάστασης, αλλά φέρει την βασική ευθύνη για την αδράνεια και την πολιτική υστέρησή μας εν μέσω μιας καθοριστικής και κρίσιμης πολιτικά εποχής. Με δυο λόγια το πολιτικό περιεχόμενο, οι πολιτικές κατευθύνσεις και οι στοχεύσεις ενός επαναστατικού κινήματος είναι η πρώτη προϋπόθεση για να συγκροτηθεί. Και επαναλαμβάνουμε, αν αυτό το κίνημα δεν έχει ως κεντρική συλλογική κατεύθυνση την κοινωνική Επανάσταση και δεν συγκροτηθεί στην κατεύθυνση της ουσιαστικής προώθησής της, δεν έχει νόημα. Γιατί ένα κίνημα ή θα είναι επαναστατικό ή δεν θα είναι τίποτα.

Η πολυμορφία αυτού του κινήματος (από την οργάνωση συσσιτίων, καταλήψεων για αστέγους, κέντρων υγείας για απόρους, διαδηλώσεων, συζητήσεων και εκδηλώσεων ως τον ένοπλο αγώνα) οφείλει να στοχεύει στην αποτελεσματική κοινωνικοποίηση του επαναστατικού προτάγματος, να συγκλίνει προς την ίδια επαναστατική κατεύθυνση, να είναι στοιχείο μιας κοινής στρατηγικής. Οφείλει να ξαναζωντανέψει την ελπίδα σε όσους πρώτα απ' όλα έχει τσακίσει η κρίση, τους προλετάριους αυτού του τόπου, μέσα από καίριες δράσεις ενάντια στο καθεστώς. Να προάγει την κοινωνική και ταξική αλληλεγγύη στην πράξη μέσα από δράσεις υποστηρικτικές ανθρώπων που έχει καταστρέψει η κρίση, αναδεικνύοντας παράλληλα την ανάγκη μετουσίωσης αυτής της αλληλεγγύης σε επαναστατική αλληλέγγυα σχέση στην βάση της κοινωνίας. Να οργανώνει με πολιτικοστρατιωτικούς όρους την αυτοπροστασία των αγωνιστών και όσων πλαισιώνουν με οποιοδήποτε τρόπο το κίνημα και να διασφαλίζει με κάθε μέσο τη διεύρυνση και την ποιοτική αναβάθμισή του. Να είναι διαρκώς σε θέση να μετεξελισσεται με στόχο τη συνεχή ενδυνάμωσή του και να μη χάνει ποτέ και υπό οποιεσδήποτε αντιξοότητες την επαναστατική του κατεύθυνση.

Για να τα καταφέρουμε να δημιουργήσουμε το επαναστατικό κίνημα, οφείλουμε να αφήσουμε οριστικά πίσω μας τη νοοτροπία του θύματος. Οι επαναστάσεις γίνονται από όσους αποφασίζουν να κάνουν αυτή την υπέρβαση και να μετατραπούν σε θύτες, παίρνοντας θέση μάχης απέναντι στο σύστημα, πολεμώντας για την ανατροπή του. Και με αυτή τη νοοτροπία οφείλουμε να μπολιάσουμε κατ' αρχήν μέσα από την ίδια μας τη δράση τους προλετάριους. Ο ένοπλος αγώνας ως αδιαχώριστη παράμετρος ενός επαναστατικού κινήματος, πέρα από το ότι μέσα από τις επιτυχίες αλλά και την επαναστατική στάση όσων διώκονται για αυτόν, συμβάλλει στη διαμόρφωση των αγωνιστικών συνειδήσεων και καταφέρνει με άμεσο και αποτελεσματικό τρόπο την ευρύτερη δυνατή διάχυση των επαναστατικών θέσεων, είναι η κατεξοχήν δράση που

υποστηρίζει εμπράκτως και σε πείσμα του μεγάλου κόστους που πιθανώς να έχει για τους αγωνιστές που τον διεξάγουν, αυτή την επαναστατική στάση και νοοτροπία.

Οφείλουμε λοιπόν με κάθε τρόπο να μεταφέρουμε το μήνυμα ότι «φτάνει πια». Δεν είμαστε, δεν θα είναι οι προλετάριοι, δεν θα είναι οι φτωχοί άλλο τα θύματα των αφεντικών, τα θύματα των καθεστωτικών πολιτικών, τα θύματα των κυβερνήσεων, τα θύματα του κράτους, τα θύματα των φασιστών, τα θύματα του συστήματος. Έχουμε την υποχρέωση να πολεμήσουμε, και να αποδεχτούμε την σκληρή αλήθεια ότι αν θέλουμε νίκες θα πρέπει να περάσουμε στην επίθεση. Όχι όμως ως οι «ταλαίπωροι που διαμαρτύρονται για την καθεστωτική αυταρχικότητα», που παθητικά υπομένουν τη βία του συστήματος ως αναπόφευκτη, που μαχαιρώνονται από τους νεοναζί μπράβους του καπιταλιστικού καθεστώτος και του κράτους, αλλά ως αυτοί που επιχείρησαν να το νικήσουν. Μόνο μέσα από μια τέτοια οπτική θα αλλάξουμε θέση και θα βρεθούμε στη θέση του επαναστάτη. Μόνο μέσα από μια τέτοια οπτική για τον αγώνα και τον εαυτό μας θα νικήσουμε το σύστημα. Μόνο μέσα από μια τέτοια οπτική θα κάνουμε την Επανάσταση.

ΚΑΤΩ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ
ΚΑΤΩ Ο ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ
ΤΙΜΗ ΣΤΟΥΣ ΝΕΚΡΟΥΣ ΤΟΥ ΤΑΞΙΚΟΥ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ
ΖΗΤΩ Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

Νίκος Μαζιώτης Πόλα Ρούπα

Παραθέτουμε τμήμα μιας τοποθέτησης από την εκδήλωση με θέμα «ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ» που πραγματοποίησε η Συνέλευση για την υπόθεση του Επαναστατικού Αγώνα στο Πάντειο πανεπιστήμιο στις 7 και 8 Ιούνιου του 2012, γιατί περιέχει συνεκτικά τις θέσεις και προτάσεις μας για την οργάνωση ενός επαναστατικού κινήματος. Και να επισημάνουμε πως αυτή η τοποθέτηση – πρόταση, έγινε πριν από 16 μήνες –πριν την έξαρση του φασισμού, την ανάπτυξη των «κοινωνικών» του δράσεων με τα συσίστια και πριν την μεγάλη έκρηξη της φασιστικής βίας στους δρόμους. Λόγω των πολιτικών και κοινωνικών συνθηκών σήμερα, λόγω της επικαιρότητας των ζητημάτων που θίγει -ζητήματα που είναι επιτακτική ανάγκη άμεσα να βρουν πρακτική διέξοδο και εφαρμογή-, πιστεύουμε πως οφείλουμε να επαναφέρουμε αυτή την τοποθέτηση μέσα στο πλαίσιο της προώθησης ενός επαναστατικού κινήματος. Η τοποθέτηση αυτή όπως και το σύνολο της εκδήλωσης στο Πάντειο έχει δημοσιευτεί σε έκδοση της Συνέλευσης για την υπόθεση του Επαναστατικού Αγώνα.

... Η κρίση χτύπησε ήδη την Ελλάδα, το γνωρίζουμε όλοι. Έχει ξεκινήσει εδώ και χρόνια και έχει εκφραστεί με διάφορους τρόπους: με την κρίση του χρηματοπιστωτικού συστήματος, με την κρίση των πρώτων υλών, με την κρίση των χρηματιστηρίων. Όλες αυτές οι μορφές που λαμβάνει αποτελούν εκφάνσεις μιας ενιαίας κρίσης, της συστημικής κρίσης. Πρόκειται για μια πραγματική κρίση και όχι για προσχηματική. Αυτή η κρίση είναι πραγματική και είναι η πιο σοβαρή κρίση του συστήματος στην ιστορία του. Κατά την άποψή μου είναι σοβαρότερη και από αυτή

του '29 για τους εξής λόγους: είναι η πρώτη παγκόσμια κρίση, είναι πιο βαθιά ακόμα και από αυτή γιατί η αλληλεξάρτηση του συστήματος έχει προχωρήσει τόσο, που είναι πολύ πιο δύσκολο σήμερα ελεγχθεί και τα περιθώρια ανάπτυξης του συστήματος είναι πάρα πολύ περιορισμένα σε σχέση με εκείνη την περίοδο.

Υπάρχουν απόψεις ακόμα και στον α/α χώρο, οι οποίες στηρίζουν την άποψη ότι αυτή η κρίση δεν είναι υπαρκτή, είναι προσχηματική. Αυτή η θέση κατά τη γνώμη μου είναι λάθος και εγκυμονεί κινδύνους. Ένας κίνδυνος είναι ότι εύκολα μπορεί να εγκλωβιστούμε σε λογικές καθεστωτικές όσον αφορά την επίλυσή της. Και πιο συγκεκριμένα σε καθεστωτικές λογικές που αφορούν τη σοσιαλδημοκρατία και δίνουν μια σειρά προτάσεων-λύσεων διεξόδου, οι οποίες είναι λάθος.

Η κρίση αυτή οφείλεται στη δυναμική του συστήματος. Είναι το ίδιο το σύστημα το πρόβλημα. Είναι το κεφάλαιο το πρόβλημα. Είναι οι διαχωρισμοί, οι κοινωνικοί και ταξικοί που ευθύνονται για αυτή τη κρίση. Μια επαναστατική θέση που μπορεί να στηρίζει το επαναστατικό πρόταγμα σήμερα, οφείλει να αναγνωρίσει αυτή τη δυναμική, γιατί εύκολα με αυτό ξεμπερδεύουμε με καθεστωτικές λογικές που προτείνουν πολιτικές διαχείρισής της, οι οποίες είναι αδιεξοδικές και αντεπαναστατικές.

Μια ανάλυση για την κρίση είναι βασική προϋπόθεση για να επικοινωνήσουμε με την κοινωνία σήμερα. Γιατί η κοινωνία σήμερα θέτει πρακτικά ζητήματα ως ερωτήματα, ερωτήματα που αφορούν: την κρίση χρέους για την Ελλάδα, πώς θα λύσουμε το πρόβλημα του χρέους, αν πρέπει να βγούμε από την ΟΝΕ ή όχι, αν πρέπει να βγούμε από την ΕΕ ή όχι, αν πρέπει να γυρίσουμε στη δραχμή ή όχι, αν υπάρχει πολιτικός τρόπος διαχείρισης και διεξόδου από το πρόβλημα.

Κατά την άποψή μου οι επαναστάτες οφείλουν να οπλιστούν πρώτα απ' όλα θεωρητικά για να επικοινωνήσουν πάνω σε αυτά τα ζητήματα με όσους περισσότερους ανθρώπους γίνεται, για να μπορέσουν να παρουσιάσουν μια εμπειριστατωμένη θέση για την ίδια την Επανάσταση. Γιατί η μόνη λύση σε αυτή την κρίση είναι η Επανάσταση.

Αυτή η κρίση μας προσφέρει ευκαιρίες. Η κοινωνία «βράζει». Υπάρχει έντονος κοινωνικός προβληματισμός σε σχέση με το μέλλον, εκδηλώνονται διάφορες μορφές αντίστασης και αντίδρασης στο καθεστώς και ενισχύονται πολιτικά τα άκρα. Αυτή την κοινωνική και πολιτική ρευστότητα αν δεν μπορέσουμε να τη διαχειριστούμε και να την εκμεταλλευτούμε, ώστε η εξέλιξη, η παγίωση κοινωνικά αυτής της ρευστής κατάστασης να καταλήξει προς συμφέρον δικό μας, όχι μόνο θα χαθεί μια μεγάλη ευκαιρία για εμάς που μας δίνεται από την ιστορική συγκυρία που διανύουμε, αλλά θα βρεθούμε σε πάρα, πάρα πολύ δύσκολη θέση.

Βρισκόμαστε σε ένα δίλημμα αυτή την περίοδο. Ή θα επιχειρήσουμε τώρα τη διαμόρφωση ενός επαναστατικού κινήματος που θα μπορέσει να προωθήσει το επαναστατικό πρόταγμα ή θα χαθούμε.

Ένα επαναστατικό κίνημα οφείλει να συγκροτηθεί εδώ και τώρα και να έχει βασικές κατευθύνσεις και βασικές θέσεις:

Πρώτα απ' όλα τη διαμόρφωση συνεκτικών θέσεων για την κρίση. Τις αιτίες, τις προοπτικές διεξόδου από αυτήν.

Την ετοιμότητα για να έχουμε αποτελεσματική πολιτική αντιπαράθεση με όλες τις καθεστωτικές λογικές.

Τη διαμόρφωση επαναστατικών προτάσεων τώρα, μέσα από τις οποίες μπορούμε να επικοινωνήσουμε με την κοινωνία και να δώσουμε διεξόδους πρακτικές για την ίδια την Επανάσταση.

Τη διαμόρφωση δομών που θα μπορούν να δίνουν εδώ και τώρα πρακτικές λύσεις σε προβλήματα καθημερινά για αυτούς που πλήττονται περισσότερο από την κρίση.

Παραδείγματος χάριν, προβλήματα στέγης, διατροφής, ένδυσης, περίθαλψης.

Τη δημιουργία πολύμορφων δομών δράσης με κεντρικό πολιτικό χαρακτήρα που θα επικεντρώνουν στη προώθηση της σύγκρουσης με την κεντρική εξουσία.

Τη δημιουργία δομών αυτοπροστασίας για τους αγωνιστές από τις πάσης φύσεως επιθέσεις του καθεστώτος.

Την οργάνωση σε ομοσπονδία του επαναστατικού κινήματος που θα συμπεριλαμβάνει όλες τις πολιτικές δραστηριότητες και οργανώσεις.

Η διαμόρφωση ενός επαναστατικού κινήματος οφείλει να ξεκινήσει τώρα. Τα ζητήματα που μπαίνουν είναι επιτακτικά: αν δεν κάνουμε Επανάσταση, θα ζήσουμε έναν νέο ολοκληρωτισμό. Το γνωρίζουμε όλοι. Αντιθέτως, οι υποκειμενικές συνθήκες κατά την άποψή μου είναι αντιστρόφως ανάλογες με τις αντικειμενικές, με την έννοια ότι δεν μπορούμε να ανταποκριθούμε σήμερα στις ιστορικές προκλήσεις.

Αντί να επικεντρώνουμε σε πολιτικές κατευθύνσεις σύγκρουσης με την κεντρική εξουσία, εγκυμονεί τον κίνδυνο ο αγώνας σήμερα να χαθεί στις άπειρες θεματικές και κατευθύνσεις, οι οποίες αδυνατούν όχι μόνο να επικοινωνήσουν μεταξύ τους, αλλά δεν έχουν και πολιτικό περιεχόμενο που να μπορεί να συνδεθεί με την ίδια την κοινωνία και το κύριο ζητούμενο σήμερα, που είναι το ξεπέρασμα αυτής της κρίσης.

...Κατά την άποψή μου οφείλουμε τώρα επίσης, να διαμορφώσουμε θέσεις πάνω στο ζήτημα της ίδιας της Επανάστασης και της επαναστατικής κοινωνίας. Οφείλω να αναφέρω βέβαια και το ζήτημα του ένοπλου αγώνα μέσα σε όλα αυτά. Άποψή μου είναι ότι είναι πολύ σημαντική η ανάπτυξη ένοπλου αγώνα αυτή την περίοδο γιατί στην πραγματικότητα μέσω αυτού του αγώνα έχεις μοναδικές ευκαιρίες να κοινωνικοποιήσεις το επαναστατικό-βίαιο-ανατρεπτικό πρόταγμα. Και αυτό βέβαια, στο βαθμό που προϋπάρχει μια στρατηγική πάνω στον αγώνα αυτό. Και αυτή η στρατηγική αφορά δυο κατευθύνσεις: η πρώτη είναι η υπονόμηση των δομών του συστήματος που έχουν κεντρικό ρόλο στη λειτουργία του· και δεύτερον η απόπειρα κοινωνικοποίησης στο μεγαλύτερο δυνατό βαθμό μιας επαναστατικής ανάλυσης για την κρίση και τις προοπτικές διεξόδου από αυτήν.

Όσο αφορά το ζήτημα των προταγμάτων σε σχέση με ένα επαναστατικό κοινωνικό μετασχηματισμό αυτές οι προτάσεις είναι οι εξής:

-Άμεση παύση πληρωμών για το σύνολο του ελληνικού χρέους

-Έξοδο από την ΟΝΕ και την ΕΕ.

-Κατάλυση του συστήματος της οικονομίας της αγορά και του καπιταλισμού, άμεση απαλλοτρίωση των εταιριών «κοινής ωφέλειας» που είτε βρίσκονται στα χέρια του κράτους είτε έχουν ιδιωτικοποιηθεί.

-Κατάργηση του κράτους και της αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας.

-Απαλλοτρίωση όλης της μεγάλης ιδιοκτησίας, δημόσιας ή ιδιωτικής.

-Δημιουργία οριζόντιων μορφών οικονομικής οργάνωσης έξω από τη λογική του κέρδους.

-Δημιουργία οριζόντιων μορφών κοινωνικής και πολιτικής οργάνωσης παντού και κατάργηση κάθε

διαχωρισμού κοινωνικού, ταξικού, φυλετικού, εθνικού.

Ο πυρήνας μια επαναστατικής κοινωνικής οργάνωσης μπορεί να είναι η

«Κομμούνα» ή

«Κοινότητα».

Οι συνελεύσεις παντού στο χώρο δουλειάς, στις γειτονιές, τα χωριά, τις πόλεις θα αποτελούν τον χώρο λήψης αποφάσεων για κάθε δραστηριότητα.

Μια Επανάσταση σήμερα δεν μπορεί να γίνει με άλλο τρόπο πέρα από τη βία – δεν μπορεί να είναι τίποτα άλλο παρά μια ένοπλη Επανάσταση όπως μας δείχνει η πάντα ιστορία. Για αυτό για μένα μια συζήτηση σήμερα για τον ένοπλο αγώνα, είναι μια συζήτηση για την ίδια την Επανάσταση...

Πόλα Ρούπα